

De stille volger

Laura

De herfst heeft nu duidelijk haar intrede gedaan: dorre gele en oranje bladeren dwarrelen om me heen. Ik fiets via het stadspark naar huis. Wanneer ik mijn fiets tegen de zijgevel van mijn huis wil zetten, word ik bevangen door een beeld dat al weken op mijn netvlies brandt.

Niet weer!

Elke vrijdag wanneer ik terugkom van mijn werk, staat er een grafvaas met troschrysanthen in mijn voortuin. De ene keer zijn ze vuurrood, de andere keer maagdelijk wit, en vaak zijn ze ook knalgeel. Vandaag zijn het duidelijk bloemen die bij het festijn van morgen passen:

Halloween.

Zwart- oranje geverfde troschrysanthen: pontificaal naast de uitgesneden pompoenen. Iedere keer zonder kaartje.

Dit keer laat ik de vaas onberoerd, loop naar binnen, en sluit de deur met sleutel én hendel.

Ik schenk mezelf een glas witte wijn in om mijn hartkloppingen tot bedaren te brengen. Daarna vis ik mijn sigaretten uit mijn handtas en steek een Marlboro aan. Slechte gewoonten, ik weet het. Het is nu echter niet het moment om over die destructieve praktijken na te denken, wel om kalmte te bewaren.

Ik ga naar mijn pc-tafeltje en klap mijn laptop open.

Je hoeft niet ver te googelen om te weten wanneer iemand je chrysanthen cadeau doet.

In Nederland krijgt men ze bij een dertienjarig huwelijk, in België worden ze vaker bij graven van dierbaren geplaatst.

Hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik ervan overtuigd raak dat ze van mijn ex Joost komen.

Ons huwelijk werd officieel ontbonden op 13 mei, en ook dat jaar zouden we exact dertien jaar getrouwd zijn geweest. Hij lijdt meer onder de scheiding dan ik, dat merk ik aan kleine dingen. Vorige week vroeg hij nog – zes maanden na onze scheiding- of hij iets voor me moest meebrengen uit de binnenstad. Zo stopt hij ook nog ongevraagd de lipstick die ik enkel in de Etos in de binnenstad vind, in de brievenbus met de boodschap:

Ik weet dat je die het mooiste vindt. Geniet ervan. X

De andere keer appt hij me vanuit de Albert Heijn met de vraag of ik nog wat nodig heb voor het avondeten, alsof het volkomen normaal is dat wij straks samen aan de woonkamertafel dineren met kaarslicht en een romantisch muziekje erbij. Wellicht een gesprek waarin hij meldt dat hij de plooiën glad wil strijken.

Het komt mijn strot uit! Joost en ik hebben erg mooie tijden gehad, maar de ergernissen en ruzies overschaduwden alle kleurrijke tijden. Mijn leven met hem werd asgrauw. Joost is geen prater, en al zeker niet wanneer het over issues en emoties gaat. Als kers op de taart was hij diegene die me bedroog met zijn omhooggevallen receptioniste. Ik wilde nog wel wat aan ons huwelijk doen - in therapie gaan bijvoorbeeld – maar daar had Joost geen oren naar. Hij kon al die jaren niet kiezen tussen Charlene of ik, al was ik zo gek dat ik hem alle tijd gaf. Mijn geduld raakte op toen hij me een fikse duw gaf, omdat ik het bedrog maar niet verwerkt kreeg. Meteen na de scheiding ben ik zelf in therapie gegaan om mijn zelfbeeld, en dus mijn assertiviteit op te krikken. En ik ga nog steeds bij Eva – mijn therapeute – langs omdat ik bang ben om een nieuwe man in mijn leven toe te laten.

Het moet klaar zijn met Joost! Hij moet dringend in therapie en niet zo'n beetje ook. Al die telefoontjes met een privénummer, precies op de uren wanneer hij weet dat ik mijn vaste Netflixseries bekijk.

Heel even sta ik in dubio met mezelf: zou ik hem bellen om hem flink de waarheid te vertellen?

Nee.

Ik weet intussen verdomd goed dat hij met dat boterzachte stemmetje ellenlange verhaaltjes bij elkaar ouwehoert om haar weer voor zich te winnen.

Mailen lijkt me verstandiger.

Hi Joost

Alweer chrysanten in mijn voortuin? Elke vrijdag. Om mijn weekend te vergallen? Om me steeds weer te herinneren aan ons dertien jarig huwelijk? Ik hoef geen antwoorden op bovenstaande vragen.

Het verbaast me dat je zo hardleers bent en ervan uitgaat dat de aanhouder wint. Ik had je anders ingeschat. Ik vraag je met klem om me met rust te laten. Ik ben gelukkig met mezelf en mijn leven. Jij koos voor Charlene om daarna je vleugels uit te slaan.

Oprecht het beste

Laura

Hoi Laura

Chrysenten? Ik weet echt niet waarover je het hebt! Je hebt me wel vaker voor "gestoord" verklaard toen we nog samen waren, en zelfs nu blijft dat verknipte beeld van me in je hoofd rondwaren. Haal die Halloweengedachten alsjeblieft uit je hoofd.

Ik heb nog steeds spijt van die duw. Geef toe: geen enkele man is gemaakt op hysterieaanvallen. Ja, het is logisch dat je uit je dak ging omdat ik je seksueel bedroog, maar ik kon er gewoon niet meer tegen dat je tot bloedens toe over de rooie ging wanneer ik terugkwam van mijn werk.

Laura, heb jij jezelf ooit in vraag gesteld? Heb je jezelf ooit afgevraagd wáárom ik je bedroog? Dat bewustzijn zou je al een heel eind verder brengen in je ontwikkeling.

En nee. Ik heb helemaal niets met dat chrysentenverhaal te maken. Je zeurde overigens steeds dat ik nooit eens met een attentie voor je thuiskwam. Dat ik je fiets uit de schuur haalde, de vuilnis buitenzette, elke dag vertelde dat ik van je hield volstond niet meer.

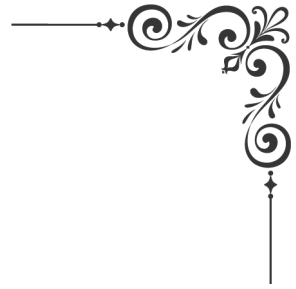
Diep in je binnenste weet je vast dat ik hier niets mee te maken heb.

Ik hoop van ganser harte dat je naar de politie stapt en dat je die stalker zo uit je leven kunt bannen.

Als er wat is, mag je me nog steeds om hulp vragen. Ik geef nog om je.

Groeten

Joost

?

Het voelt goed om haar in verwarring te brengen, haar klem te zetten in haar eigen vastomlijnde gedachtengoed. Die ellendige zucht wanneer ze de chrysanten in haar vizier krijgt. Het geeft me een ontzettende kick om de angst in haar ogen te lezen. Het duurt niet lang meer voor ik haar echte wereld binnendring. Muisstil. Voetje voor voetje dichterbij. Ik wil haar zien rillen. Dan is ze op haar mooist met die opengesperde ogen, zich afvragend of ze de politie wel zal bellen. Die uitgelopen mascara: zielige panda-oogjes. I love it!

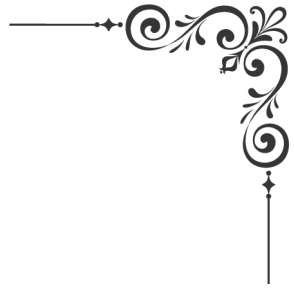
Als ze dat zou flikken, dan kan ze geen kant meer op. Geen vegers. Geen uitlopers. Alles binnen de lijntjes van mijn draaiboek. Ik ben onfeilbaar in het achtervolgen van personen die ik tot op het bot haat!

Zijn antwoord dreigt me weer aan flarden te scheuren. ‘Hij geeft nog om me’, ik weet ook dat hij bij Charlene weg is en ook dat ze ontslagen is bij de onthaalbalie van het korps. Wist ik maar hoe ze eruitzag? Dat zou me misschien helpen in mijn verwerkingsproces, maar hij heeft me niet eens haar achternaam gemeld. Uiteraard heb ik eens anoniem naar het politiekantoor gebeld, en toen nam ze op met Charlene Maklakiewicz. Een Poolse griet! Uiteraard sprak ze haar naam zo snel uit dat ik er niets van kon maken.

Joost blijft meester in het zaaien van verwarring. Dat deed hij immers ook toen hij op z’n Charlene kroop, en mij met een staalhard gezicht vertelde dat ik me van alles inprentte. Hij spoort niet. Toen niet en nu niet. Als hij nog werkelijk om me zou geven dan zou hij me dit niet aandoen, en er al zéker niet over liegen. Mister Jeckyl & Hide. Zelfs nu nog wil hij me doen geloven dat ik de oorzaak ben van de breuk. Na mijn therapieessies weet ik wel beter. Die mail had ik al helemaal niet moeten versturen! Als politie-inspecteur weet hij verdomd goed dat ik aan het kortste eind trek.

Behalve de chrysanten heb ik steeds vaker het gevoel dat er van alles rond en in mijn huisje wordt verplaatst. Gewoon kleine dingen: zoals de gieter, de hark, de koffiekopjes waarvan de oortjes naar de andere kant staan in de keukenkast. De woorden van mijn therapeute galmen weer door mijn hoofd: ‘Joost lijkt me het prototype dat gaslighting perfect weet toe te passen. Op de vraag om de sleutel in te leveren, heeft hij nooit geantwoord. Laat staan mijn wens ingewilligd.

Tranen van wanhoop rollen van mijn wangen. Hij heeft het dan wel uitgemaakt met Charlene: ze spookt nog steeds rond in mijn gedachten.

?

Ze verdient het. Gewoon omdat ze me gigantisch voor de voeten loopt. Ze waant zichzelf hoogst interessant op haar Linked In-profiel, nu ze journaliste is geworden voor een gloednieuw overjaars meidenmagazine. Maar dat 'nieuwe randje' is al lang van haar kop af, nu ze de kaap van de veertig nadert.

Laura. Geboren op 13 juli. Gloednieuwe nummerplaat 13-VO-SK.

De initialen staan me voor geen meter aan. Ze heet niet meer Laura van Os! Waarom tergt ze me zo?

Ik ben hier niet toevallig. Niets is toeval in het leven. En als er een toeval bestaat, dan zorg ik voor ik ervoor dat de levens- of doodspuzzel in elkaar past.

Vandaag is het Halloween.

Tegenwoordig moeten we – vanwege de deadlines - ook op zaterdag komen werken, maar dat vind ik niet erg nu ik alleen woon. Het hemeldek is langzaam dicht geslibd, en motregen tikt tegen de voorruit van de wagen. Sinds het laatste chrysantenverhaal, voelt het veiliger aan om met de wagen naar mijn werk te gaan.

Ik haat verkleedpartijtjes, en zeker een festijn zoals dit. Ik snap ook niet dat mensen zich anders willen voordoen dan ze zijn – of erger nog – anderen willen opzadelen met de grootste angst die er bestaat: dood-sangst. Dat gevoel ken ik nu als geen ander.

Autoritten zetten me steeds aan het nadenken. Daarom heb ik het misschien ook lang vermeden om weer een wagen aan te schaffen.

In de lanen op weg naar huis, zie ik overal schimmen, en vraag me af of ik werkelijk gek aan het worden ben.

Hij moet oprassen! Ik klap met mijn handen op het stuur.

Wegblijven uit mijn nieuwe wereld waarin ik naar de betere versie van mezelf op zoek ben. Nu, nu hij maanden weg is vallen herinneringen als bakstenen binnen. Pas nu herinner ik me dat hij me een klap in het gezicht verkocht toen ik - weken na de ontdekking van zijn affaire met de Poolse trut - er opnieuw over wilde beginnen. Ik wilde een beeld van haar hebben en waarom hij zo'n huichelachtige schuinsmarcheerder was geworden.

Ik was er zelfs toe in staat om zijn laptops en smartphones uit te kammen, maar die hield meneer natuurlijk allemaal afgesloten voor mij, met onkraakbare codes. Dat hij me bedroog, daar kan ik nog mee leven. Maar dat hij er wekenlang mee weg dacht te komen dat ik in behandeling moest voor mijn waanideeën kan er nog steeds niet in.

De radiozenders brengen de sfeer er aardig in: *'psychokiller'* van *Talking heads* en *'creep'* van *Radiohead*. Meestal ben ik helemaal gek op dit soort nummers, nu druk ik de radio uit. Te veel indrukken. Alle voortuinen zijn spookachtig verlicht met pompoenen waartussen vogelverschrikkers zijn geplaatst.

Mijn overburen hebben zelfs levensechte doodskoppen aan de brievenbus getimmerd en opgezette uilen in de voortuin gezet. Ik heb nooit wat met ze gehad, en de reden daarvan wordt ook nu weer duidelijk.

Bij het oprijden van de parkeerplaats schrik ik opnieuw. Geen troschrysanthen?

Die gedachte brengt mijn ademhaling weer op gang.

Geroutineerd trek ik mijn enkellaarsjes uit en zet die in het rek, en loop in de richting van de keuken.

Opnieuw word ik overvallen door een weeë, rottende stank die zich onder mijn neusvleugels vestigt. De loodgieter heeft pas alle afvoeren gereinigd, en gisteren heb ik de vuilnis nog in het schuurtje gezet. De walm komt vanuit de woonkamer en leidt me naar de keuken en ook daar vind ik niets verdacht. Mijn hart timmert tegen mijn middenrif, en mijn hoofd lijkt te exploderen. De penetrante stank laat me niet los, en tot zo lang ik niet weet wat het is, slaap ik niet. De kelder? Niet geheel ondenkbaar. Weken geleden had Joost nog aangeboden om die leeg te pompen na een heftige regenbui, en daarvoor bedankte ik natuurlijk. Ik gris de deegroller uit de keukenlade, zet de zaklamp op mijn smartphone aan, open de kelderdeur en daal de trappen af. De rotstank komt hier vandaan! Ik houd mijn adem in. Ik knip het volle licht aan. Ver moet ik niet kijken. Pal in het midden van de ruimte staat de vaas die Joost voor me kocht toen we pas getrouwd waren. Een vaas waarin hij onze namen en huwelijksdatum had laten graveren. Een granieten vaas die hij elke week zou vullen met een verse ruiker. Dit was dan ook zijn eerste en laatste romantische act.

Nu staan er verrotte – ooit witte - troschrysanthen in.

De ruimte tolt om me heen. De politie bellen is geen optie. Als het goed is heeft meneer vanavond ook nog dienst op de koop toe. Ik besluit het rotte zootje bij elkaar te rapen en trap het de vuilniszak in. De loodzware vaas graai ik vast, en smijt ik in gruzelementen uiteen op de

keldervloer. Ik sta te snotten als een klein kind. Mijn hele lijf beeft en mijn ademhaling blokkeert.

Wanneer ik weer tot bedaren kom, wordt mijn brein weer helder.

Het zal me heel wat kosten maar een nieuwe voordeur moét erin, en een camera zodat ik steeds bewijzen heb. Al moet ik hier mijn laatste spaarcent en mijn lopende rekening voor aanspreken: veiligheid primeert. En als ik die opdracht volgende maand binnenrijf heb ik al een kwart van de kosten gerecupereerd. Misschien is een advocaat minder duur, of heb ik recht op een pro deo? In ieder geval: dit moet stoppen!

Eenmaal boven, kan ik het niet laten Joost een mail te sturen. Deze keer geen smeekbede, wel woorden van een assertieve dame die hem de les spelt!

Ik twijfel niet meer.

Joost

Zo is het wel genoeg!

De kelder? De rotstinkende chrysanten? Alles blijven ontkennen? Als je hier niet meer stopt klaag ik je aan wegens stalking en inbraak.

Jij hebt de huissleutel nog. Niemand anders kan hierbinnen, dus hou je praatjes dit keer maar.

Grt

Laura

Die avond besluit ik niet thuis te blijven, en bel mijn beste vriendin – Roos - om wat bij me te komen drinken. Zij heeft ook niets met Halloween en ligt vast op de bank te Netflixen.

Met dit verhaal weet ik zeker dat ze tijd voor me zal vrijmaken.

Mijn hoofd voelt loodzwaar. Roos had een fles Chardonnay op tafel gezet, en van drie glazen word ik behoorlijk dronken.

Mijn brein zit vol steengruis, maar ik trek de laptop op schoot en schud mijn hoofdkussen recht. Ik klik op het mailicoontje van mijn iPhone en zie dat Joost er geen gras over laat groeien. Met bevende vinger tik ik zijn antwoord open.

LAURA

Ik wil nú dat je stopt met deze beschuldigingen! En gelijk had je toen je zei dat ik kon vertrekken. Ik geef toe dat je nog niet uit mijn hoofd bent en dat ik in de supermarkt nog aan je denk. Iets van ons samen, weet je nog?

Charlene heeft me nog een kans gegeven, maar ze weet ook dat ik nog tijd nodig heb om jou te verwerken. En dat begrijpt ze gelukkig goed.

Laat ons met rust! Als je zo doorgaat zie ik me genoodzaakt verdere stappen te ondernemen.

Grt

Joost

TOCH MET DIE OOSTBLOKGRIET samen? Joost heeft z'n kop misschien nog een beetje mee, zijn lijf al lang niet meer, wel zijn spaarrekening. Zijn ouders stierven in een auto-accident toen hij drie was en hij is zelfs zo "geldbewust" geweest dat hij niet eens wilde investeren in een huwelijksfeest.

Ik besluit niet nu – met mijn bonkende brein – op zijn mail in te gaan. De voordeur en de camera dan maar?

NIET VEEL LATER TUIMELT er een nieuw mailtje in mijn inbox.

Charlene Maklakiewicz

Nog voordat ik de mail lees, open ik het Instagramicoontje.

Alles afgeschermd? Behalve haar profielfoto.

Onze gloednieuwe receptioniste! Mijn maaginhoud dreigt te kantelen.

Ik heb zin om mijn smartphone door de slaapkamer te slingeren, maar mijn nieuwsgierigheid wint het van me.

Lieve Laura

Wil je alsjeblief stop met je beschuldigingen. Ik nu gelukkig met Joost en onze kindje op komst.

Joost wilt je niks slecht. Joost wil de beste for tie. Spijt me van die bloemen.

Grtzz

Charlene

De slotsom is me duidelijk. Ze leest de mails van Joost? Ze hebben op dít bed samen geneukt! Het kind dat hij me niet wilde geven verwekt? Zij nam de sleutel mee?

Dat domme wicht dat zichzelf heeft verraden. Zonder aarzelen tik ik het nummer in van de politie, vraag om een afspraak en bewaar mijn mails in het mapje “bestanden”.

© *Aloka Liefrink*

